

(א) מלת אומר חסר ע"י
 בינה ככ: (ב) [בינה]
 א"י מרובה: (ג) לקמן
 מה: (ד) [ג] הערוך ע"י
 בה הרדאה פ"י להם ע"י
 ושלטון לנ"י הוא הרד"ן:
 (ה) מ"ק חול. דין ק"ה:
 (ו) [ג] הערוך ע"י סק"ג
 [מן]: (ז) חלה פ"א [מ"ד]
 (ח) ממונות ע"ח: [מ"ש]
 (ט) [שש]: (י) [סוכה ה.]:
 (יא) [ג] חסר ד"ה גימור:
 (יב) כס"א לימא דרובא:
 (יג) חסר מוס' ע"י ככ:
 (יד) [נפיש]: (טו) [וע"פ]
 (טז) לקמן ע"י ד"ה מלא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמין גלוסקאות
תנן התם הסופגנין
והדובשנין וכן גי' הר"ן:

גליון הש"ס

גמ' ויקבענה כיון. וכן
במתני' פ"ז דתמיד מ"א
פותח כיון. וכן במס' כלה
עמד ונפל על פניו וכיון
לכד:

מוסף רש"י

[illegible]

שְׁחִיתָ אֶת רֵצִי בַיָּחֹד (שם).
 פֶּת מְרוּבָה. וְלֹא מִשּׁוֹ
 מִצֵּן טוֹחַ אֵלֶּה מִשּׁוֹ
 דַּעֲרַת מִלְחָמָה יִמְרָלֶנּוּ לְמַחֵר
 וְלֵוִיֹּם אֶחָד (שם). תְּנִיָּא
 נִגְמִי הָכִי. דְּנִשְׁאֵר יו"ט
 נִגְמִי נִחְלָקוּ (שם). וּבֵית
 הָלֵל מִתְרִיץ. שֶׁפֶת
 נִשְׁפָּה יָפֶה כְּשֶׁהֲתַעַר מֵלֵא
 (שם). וּבִהֲדָרָא. קִינָר
 (לְקוֹן ח.). שְׂאֵל בֵּייתוֹס
 בֶּן זִוְנִי. נִחְמוֹס אֶחָד
 וְיִצְיִיתוֹס שְׁמוֹ הִיֵּל לוֹ דְּפוֹס

אחד תנאין והיה מושיב לתמוז את הסיקין והוא תנאין מיד, תמוז לא אפשר יעשהו דפסין ויזבענהו מיד (והולין קפג). כיון.
מסר גלג שוית. (ב"ב לג). יאמרו כל הסיקין אסורין. כלומר דניימסין היה יכול לסיקון תלמידי גלי שהיה לפי שהיה
לו דפסין, ודפסין אסורין ממשו ללמדי כל הסיקין (והולין קפג). ובמזבח העשיה. האפיקי (מזבח עולה). ואין חושין
במזבשין הימנה. דכבר אסורין כל דהו (ספס). וכן כל חמור חרדי. שאם נאפו כל כך בשעת שחיתים מנחת שפורסת ואין חושין
במזבשין מנחת דהו (ספס). פשיטא. דהו דניא אף ליה לנאפה תלמי מורה. דככה והכא כתיב (לוי

האור אלא בחמה. ומתבין לריש לקיש הסופגין והדובשנין והאסקריטין עשאן באלפס חיבין בחמה פטורין. ומשני כגון אכל הדביק ולבסוף הרתיח נעשה כמי שעשאן בחמה ופטורין. והא נמי דתני יוצאים במצה נא ובמצה העשויה באלפס, ואסירא. דבעינן לחם ול

וּכְמָה פֶּה עֵצָה טוֹפָה. וּאִפִּי הִכִּי שָׂרוּ
(פ). כֹּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ וגו' [וי]
שֶׁהָיוּ לוֹ פִּנִּים וְאֵין פִּנִּים פְּחוּתִין מִן
אֲדָם שֶׁאֵין וְיִזְיוֹן: **כָּפֶה עֵמִילָה**. שֶׁ
טַעֲמוֹנִין שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שִׁיפָה וְחֹמֶשׁ מֵאוֹת
צִבְעִיטָה: **כַּסּוֹר חֶסֶךְ**. כָּכָל יוֹם תָּמִיד
הָיוּ מְסִיקִין תְּנוּרָה שֶׁל מִקְדָּשׁ לֵאפִיית
מִנְחֹת וְלִמְנֵי תוֹדָה וְשֶׁל מִתְכַּת הָיָה
כִּדְלָמֶר כְּזֹכֵרִים כִּד' דָּם תְּחַלֵּת (דף
:סא): **צִעִים יִצְעִים**. שֶׁהֵיוּ מְצִיאִין
מִימֹת הַחֲמֶה דְלָמֶרִין
צִבְעִיטָנִים (דף לא). מִחֲמַשָּׁה עֶשֶׂר בָּבֶז
וְאֵילָן תִּשַּׁשׁ כְּהֵא שֶׁל חֲמֶה וְלֹא הָיוּ
כּוֹרְתִין עֵצִים לַמַּעֲרֶכֶה: **סָפֶה מְרוּבָה**.
הַרְבֵּה חֲרָרִין צִיחָד וְלֹא מִשּׁוֹם חִימוֹן
נִגְטָק לֵה וּבַחֲרָרִין דְּקִים קָאֻמֶר וּמִשּׁוֹם
דְּקָא טַרַח טִירַחָא דְלֹא לָרִיךְ הוּא:
צִיחָד צִיחָד לְבִינִי. רֵבִיָּה דר' יִרְמְיָה
צִיחָד צִיחָד דְּרִיב רֵבִינֵי הַקְדּוֹשׁ. לִישָׁנָה
אֲחֵרָא צִיחָד צִיחָד כְּמוֹ וְיִשְׁנָה

ציחוד ששם ארון נגנו (יומא דף 77.)
 כשלישין אותה עצה היא
 העיסה כשהיא כולה ציחד: הכי
 גרסינן תניא נמי הכי ב"ש אומרים
 אין אופן פה עצה ב"ט ולא גרסינן
 ציחוד: תניא נמי הכי. דלאו משום
 חמץ נקט אלא משום טירחא דהא
 הבלל לא תא פסח: ובסריקין
 המצויים. מלות המצויירות ואע"פ
 ששאלו לכתחלה אסור דיעבד שפיר
 דמי: שוה עליהן. לזייר ואין נותנין
 מהר לתור ומחמילין: אפשר יעשה.
 הנזרה בדפוס ויקבענה בסריק:
 כיין. כלומר מהר צדיפה אחת:
 אמרו כי הסריקין אסורין ואל
 יביאום מותרין. שיהי רוב מחמילין
 אין להן אותה דפוס: לא של כל אדם
 לאסור דבעל הבית העושה
 אותן לעצמו אינו חושש לייפותן כל
 כך ואינו שוהה עליהן: אלא של
 התחמולין. העושין למכור ומקפידין
 על נזיון ושוהין על זיורן: איכא
 דאמרי לא של נסחמין אסור.
 דלאסור שרגילין ובקילין דבדור ויש
 להן דפוסין: עושין סריקין. מצויין
 כמין רקיקין ובבד שיהו דקין
 וקלושין דאין ממחרין להחמץ אבל
 לא מצויין את העצים בגלסקאות
 דמתמור עובדין מחמילין כשהיה
 מועט: הסופגין. עשויין כספוג:
 והדובשנין. מטוגנין דבש וכולן מין
 לחם: והאיסקריטין. עשויין כפיחית
 ומתרגמין איסקריטין (שמות טו)

שלוש עיסתן רכה מאל: **המפרט**. מת
ינינו. ולקמיה [ע"פ] מפרט טעמא: **והס**
של צעני בסיס. אינו נעשה כחקון
לפיכך לאו לחם הוא דקא סבר א
שעשאן בחממה ולא צבור: **השריפה**
אחיה אפיה כל צורכה. לפון אל ת
איה מאה היא. כלומר מה תא
הוצא עליהן מאחר שנאפת כענין

ובית הלל מתירין וכמה פת עבה א"ר הונא טפח שכן מצינו בלחם הפנים טפח מתקיף לה רב יוסף ^אאם אמרו בזרזין יאמרו בשאינן זרזין אם אמרו בפת עמילה יאמרו בפת שאינו עמילה אם אמרו בעצים יבשין יאמרו בעצים לחים אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן אם אמרו בתנור של מתכת יאמרו בתנור של חרס אמר ר' ירמיה בר אבא שאילית את רבי ביחוד ומנו רב איכא דאמרי ^ברב ירמיה בר אבא אמר רב שאילית את רבי ביחוד ומנו רבינו הקדוש מאי פת עבה ^גפת מרובה ואמאי קרו ליה פת עבה משום דנפישא בלישה ואי בעית אימא

אָסור לָבֹא חֲמֵץ כְּדֹאמְרִינן בְּמִנְחָת
הַכִּי עוֹבֵי דְפִנּוּתוֹ טַפַּח דֵּיִינוּ לֹחֵם
זֵין בְּשִׁמּוּרוֹ שְׁלֵל יִחְמֵץ יִתִּירוּ לְכָל
כְּדִתְנָן (מִנְחָת דף עו.) כֹּל הַמִּנְחָת

וּבֵית הָעֶלְי מִתִּירִין. טַעמָא דְּבֵית
הַלֵּל כְּדֹאמְרִינן (בִּצְה"ד דף יו.)
מִעֲרַמְתָּ אֲשֶׁה וְאוֹפֶה תִּתּוּר מִלֵּל
כְּכֹרוֹת אַע"פ שְׁאִין לִרְכִּינָה רֶק לְכַבֵּר
אֲבָל לְמִלְאֹת הַתִּתּוּר פֶּעַם
אַחֲרֵת לִיכָא מֵאֵן דְּשִׁרִישׁ׃

תִּנְא בַּפֶּסַח קֵאֵי. תִּימָה דְּלֵא
מִשְׁנֵי הַכִּי בְּרִישׁ עֲרֵבִי
פֶּסְחִים (לִקְטָן ע"ט) דְּפִרְיָן מֵאִי
אִזְרִיא עֲרֵבִי פֶסְחִים וְכו' וְי"ל דֵּהֵתָם
פִּרְיָן מִשְׁבֹּת דְּהוּ כָּל שְׁבוּעָ וְלֹא
שִׁיךְ לְשִׁנּוּי דְּנֻקָּט עֲרֵבִי פֶסְחִים
מִשּׁוּם דִּמְנָא בַּפֶּסַח קֵאֵי^ט׃

וּתְנָא

י' ליה מאי טעמא אי משום
ח אפילו ב"ט נמי אין הכי
נמי הכי בית שמאי אומרים
רין ^את"ר יוצאין בפת נקיה
שאמרו אין עושין סריקין
טל ב"יתוס בן זונין לחכמים
ססח אמרו לו מפני שהאשה
בדפוס ^וויקבענה כיון ^זאמרו
מותרין אמר רבי אלעזר בר
גמליאל והביאו לפניו סריקין
ח ^האין עושין סריקין המצויירין
לא של נחתומין אמרו איכא
אלא של כל אדם א"ר יוסי
ז גלוסקאות ^ות"ר הסופגנין
זע פטורים מן החלה מאי
ש של בעלי בתים אמר ריש
מעשה אילפס חייבין והללו
האיסקריטין עשאן באילפס
לקיש אמר עולא אמר לך
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
ארתני סיפא עשאן בחמה
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
והכי קתני בד"א שהרתיה
זעשה כמי שעשאן בחמה
זעשויה ^הבאילפס הכא נמי
רב יהודה אמר שמואל כל
^טוכן לחמי תודה פשיטא
הואיל וכתבי ^יוהקריב ממנו
אחד

בְּאֶחְבָּבְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ וְהָיָה לָאָדָם לֶחֶם
(דברים טו) וְלֹא שֶׁכֶּבֶד הִיָּה מִרְמוּמָה: הַטּוֹט
בֶּן לִי אֲחָא: מַעֲשֵׂה אִילָנָם הָן.
קרא (טו) וְהִלְלוּ. לִהְיוֹת פְּטוּרִין לְפִי
מַעֲשֵׂה מִנּוּר הַלֶּכֶךְ חִיבִין: הִינֵה.
עֵינִין דְּרַכְמִיז לֶחֶם עוֹמֵי (דברים טו):
וְכֵן לְעֵינִין לְחָמֵי טוֹדֵה. אִם שִׁחַט
מִנְחָחוֹת [עמ"ס] כִּי הֵאָי גּוֹנֵם עֵינִין:
אֲחֵר

י"ג פקיע. ר' יוסי אומר עושין טריקין כמין רקיע
שנתיין והאסקריטין וחלת המשרת והמדומע פטורין
פירוש חלות שאנין אפירות בחנור אלף על המש
נקראות חלות המשרת. כלומר חלות האפירות במ
אני טעמא הללו פטורין מן חלתה, ריש לקיש א
חנן אמר אפילו מעשה אלפס חייבין בחלה, והלל
והאלפס חייבין. והכי קתני כו"א בשותריה וכלם
ל שפורה ואין חוטין ממשכין הימנה, ואילו נגדי

קבא ד ש"ע ארום סי' מס
 סעיף ה'
קבוא ד מ"י סי' מנה'
 י"ט הל' ט טוש"ע
 ארום' ד מקו סי' קפ"ו ו'
קבב ד מ"י סי' מנה'
 מנה הל' ה סמו
 לאון ע"ש טוש"ע סי'
 מנה ע"ש א'
קבנ ד מ"י סי' מנה'
 מנה הל' טו סמו
 שס טוש"ע ארום סי' מס
 סעיף ד'
קבד ו מ"י סי' מנה'
 כבודי הלכ"כ
 סמו ע"ש קמא טוש"ע
 י"ד סי' שבת סי' קפ"ו ו'
קבז ד מ"י סי' מנה'
 מנה הלכ"כ ו'
 טוש"ע ארום סי' תפא
 סעיף ג'
קבז ד מ"י שס טוש"ע
 סעיף ד'
קבו ד מ"י סי' מנה'
 מנה הלכ"כ ו'
 סמו ע"ש קמא טוש"ע
 י"ד סי' שבת סי' קפ"ו ו'
קבז ו מ"י סי' מנה'
 מנה הלכ"כ ו'
 טוש"ע ארום סי' תפא
 סעיף ג'
קבו ד מ"י שס טוש"ע
 סעיף ד'
קבו ד מ"י סי' מנה'
 מנה הלכ"כ ו'
 סמו ע"ש קמא טוש"ע
 י"ד סי' שבת סי' קפ"ו ו'
קבו ו מ"י סי' מנה'
 מנה הלכ"כ ו'
 טוש"ע ארום סי' תפא
 סעיף ג'
קבו ד מ"י שס טוש"ע
 סעיף ד'

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד
מִכָּל קָרְבָן תְּרוּמָה לַיהוָה
לִכְהֵן הַזֹּרֵק אֶת אֵם
הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה:

לעזי רעט"י

ברייר"א [בריי"ד]. (לחם)
חבוט, נלוש היטב.

מוסף תוספות

א. מפני שהפת יפה בזמן
שהתנור מלא. תוס'
הרא"ש. ב. [ד]אין לו
להניח ערבי שבתות
רתדירי בכל שבוע. תוס'
לקמן נט:

רבינו חננאל

וטרחין לאוקמה במצה
בסתר, וכמה עבה ספח
עכביו עליו ההפני שהיה
מזה והיה עביו ספח.
דחנין ואסקנין איה פה
עבה תו מרובה איה
ומשוה טיראה ובלני ונא
ספח טוה, וצאנן ונא
בספח משוה דרענני
רפסח וטוה, תניא נמי
היה כ"ב שור איה אופין
פח עבה כיוס סח ונא
מחורא. מ"ד וצאנן
נקי וטרחין וספחין
הצוויין איה על פי
שאמרו איה עושין סרקיין
הצוויין בספח, ואמרין
מאי טעמא מפני שספחין
שוהה לעילא ומחמץ.
ועשיל שפרדו, דרוו וטוה
איהל בדפוס איה ארמי
וטרקי רבן גמליאל אמר
ר' צדוק ר' אלעזר בן
לש של כל אדם אמרו איה
עושין אלא של נחמין
עלה מסקו ליה עש חמי
עליוהו דאמרי איה
אמור דפסיקי רעבין לעל
לעל.